

Snacka om brott – en podd från Brå

Almedalen 1: Våld i nära relationer

Medverkande: Anna Frenzel, utredare, Brå, Paulina Brandberg, jämställdhetsminister, (L), Erika Gyllenswärd, polisinspektör, NOA, Polismyndigheten samt Lisa Lindström, utredare, Jämställdhetsmyndigheten.

Moderator: Carl Gynne, utredare, Brå.

Inledande och avslutande speakerröst: Monica Landergård, pressekreterare Brå.

MONICA: Våld i nära relationer. Hur ser utsattheten ut? Hur kan vi förebygga och minska våldet? Att människor utsätts för våld i nära relation är ett allvarligt samhällsproblem, som orsakar stort mänskligt lidande. Det drabbar inte bara den utsatta personen själv, utan även barn och andra närstående. Vad kan göras åt detta samhällsproblem och hur kan det förebyggas för att minska utsattheten? Det här avsnittet av *Snacka om brott special* spelades in under ett seminarium som Brå arrangerade under Almedalsveckan 2024. Moderator är Carl Gynne, utredare vid Brå.

CARL: Varmt välkomna allihopa till det här seminariet. Det här är en del av en serie av seminarier som Brå och CVE gör tillsammans under de här dagarna till själva seminariets huvudtema och rubrik, våld i nära relationer. Hur ser utsattheten ut? Hur kan vi minska och förebygga våldet? Det är en fråga som på många sätt alltid är i samhällets mittpunkt. Den här frågan engagerar, den berör, den skapar mycket diskussioner, mycket samhällsdebatt, vilket är bra, viktigt. Det finns mycket tyckande och tankar kring det här ämnesområdet. Både utifrån ett brottsförebyggande perspektiv, utifrån ett våldsförebyggande perspektiv och utifrån ett polisiärt utredande eller ur rättsväsendets perspektiv. Det finns också ett perspektiv där det handlar om att ta hand om både brottsoffer och se till att förövare inte återfaller i

brottslig verksamhet. Men vad vet vi egentligen om strukturen, systemet? Hur ser nuläget ut? Vad har vi för bild över omfattningen? Både fysiskt, psykiskt, sexuellt, materiellt och ekonomiskt våld. Hur drabbar det olika typer av grupper i samhället? Det var huvudfrågor som Brå fick i uppdrag att beskriva i den här färdiga rapporten som kom under våren som heter "Brott i nära relation. Kartläggning av utsatthet under 2022 under livstiden" och huvudförfattare av det är Anna Frenzel. Så jag tänkte börja med att fråga dig, Anna, vilka är de viktigaste resultaten i den här rapporten?

ANNA: Ja, vi har ställt frågor om utsatthet för olika typer av våld av en nuvarande eller tidigare partner till personer mellan 16 och 84 år. Det vi generellt ser är att utsattheten är väldigt utbredd i samhället. Totalt så var det 14 procent av befolkningen i det här åldersspannet som uppgav att de hade blivit utsatta under 2022. Vi tittar såklart på skillnader mellan kvinnor och män och där såg vi att det är en lite större andel kvinnor som uppger utsatthet. Det var 15 procent bland kvinnor och 12 procent bland män. Så, vi ser en könsskillnad men den är inte heller jättestor. Ett annat viktigt resultat som vi också tryckte på i pressmeddelandet när vi publicerade rapporten, det är att vi ser att det är väldigt, väldigt få som uppger att de har polisanmält. Det var bara 2,7 procent av de utsatta under 2022 som uppgav att händelsen eller någon av händelserna som hade skett under 2022 hade blivit polisanmälda. Sedan tittar vi också på om man har sökt annan typ av stöd och hjälp, och det är betydligt vanligare att man gör det än att man polisanmäler, till exempel.

CARL: Så, vilka är de olika typerna av våld som ingår i undersökningen? Vi pratar om alltifrån ekonomiskt, materiellt, fysiskt och psykiskt våld. Vi hade frågan om digitalt våld uppe också som en aspekt. Hur ser den här differentieringen av våldsverkan och våldsutövande ut, sett till vad ni har studerat i rapporten?

ANNA: Ja som du nämner tittar vi på ekonomiskt våld, materiellt våld, sedan har vi flera olika frågor för att fånga in psykiskt våld, även fysiskt våld och sexuellt våld. Vi tittar också på hur vanligt det är att våldet återkommer, och då definierar vi det som att man har blivit utsatt en gång i månaden eller oftare under det senaste året. Och just psykiskt våld är en kategori som innehåller väldigt många olika typer av händelser. Det är allt från kontrollerande beteenden och att man blir utsatt för kränkningar, förödmjukelser av sin partner. Men även hot och hot med vapen ingår också i den kategorin. Det är brett.

CARL: Och det behöver delas upp lite grann och behöver åskådliggöras utifrån fler perspektiv. Det är väl också en del som ni lyfter fram i rapporten, att det finns vissa könsskillnader beroende på vilken typ av våld det är vi pratar om. Kan du berätta lite mer om just den aspekten?

ANNA: Absolut. Till exempel så ser vi när vi tittar på det sexuella våldet att det är betydligt vanligare att kvinnor uppger att de har utsatts jämfört med män. För att nämna några siffror så var det 4,4 procent av kvinnorna och 0,9 procent av männen som hade blivit utsatta för någon form av sexuellt våld under 2022. Sedan ser vi att det är en större andel kvinnor som uppger utsatthet för kränkningar och förödmjukelser. Samtidigt ser vi att det är en något större andel män som uppger utsatthet för digitalt våld och kontrollerande beteende. Det är inga jättestora könsskillnader, men det finns ändå. För vissa typer av händelser är det en något större andel män som uppger utsatthet och för andra så är det kvinnor som uppger större utsatthet.

CARL: Vilket i sig är ett viktigt resultat också, och vi kommer komma tillbaka till det när vi har paneldiskussionen.

ANNA: Vi har ställt en fråga om kön på gärningspersonen, vilket gör att vi har kunnat titta på hur stor andel av de utsatta kvinnorna som uppger att förövaren var en annan kvinna, och det är den absoluta majoriteten uppger att det har skett i heterosexuella relationer.

CARL: Nu pratar vi om könsskillnader, men vi har även andra typer av markörer som vi tittar på när vi ska granska den här typen av resultat. Är det andra grupper som du vill lyfta fram som utmärker sig i rapportens resultat?

ANNA: Absolut. Dels har vi åldersaspekten. Där ser vi, både bland kvinnor och män, att utsattheten är vanligast i åldersgruppen 20 till 24 år. Men 30% av kvinnorna i den här åldersgruppen uppger att de har varit utsatta, och för männen är det 16%. Det är fortfarande vanligast med utsatthet i den här åldersgruppen för båda könen, men det är stora könsskillnader dem emellan. Samtidigt ser vi bland äldre personer, till exempel i åldrarna 55 till 84 år, att det är en större andel män som uppger utsatthet än kvinnor. Det här är en statistisk rapport, vi kan inte riktigt förklara varför det ser ut som det gör. Vi planerar också att genomföra den här undersökningen framåt för att kunna titta på utvecklingen över tid. Då får man följa de här mönstren som framkommer och se om det är något som består.

CARL: Det är tur att vi har tre andra paneldeltagare här som kan ge sig in i ett mer av ett varför-resonemang och motivera lite grann utifrån era olika aspekter och tendenser. Vi har, som du säger, perspektivet här att få fram ett resultat och titta på hur det ser ut. När vi inte vet hur, är det också svårt att veta varför. Är det någonting du vill lyfta fram i övrigt? Du nämnde inledningsvis att det är väldigt få av dem som uppger i det här urvalet att de anmäler brott. Det kommer naturligtvis att bli en fråga för er att fundera och diskutera kring. Men utifrån ett Brå-perspektiv och den här rapporten, vill du lyfta någonting? Vad ser ni som troliga eller tänkbara orsaker som de här respondenterna har sagt eller angivit som skäl för att de inte anmäler brotten? Om de 2,7% som du pratade om tidigare.

ANNA: Precis. Jag ska också säga att 2,7% är bland alla utsatta. Beroende på vad det är för typ av händelse man har varit utsatt för eller typ av våld så finns det vissa skillnader. Det är till exempel vanligare att man har

polisanmält sexuellt våld jämfört med psykiskt våld. Men till de som inte har polisanmält så ställer vi också en följdfråga om det främsta skälet till att man inte polisanmälde. Det vanligaste skälet som anges av både utsatta kvinnor och män är att man inte känner att det som har hänt är tillräckligt allvarligt för att anmäla. Det är också kopplat till att olika former av psykiskt våld är det som är vanligast. Det betyder inte att psykiskt våld inte kan sätta spår. Men det är i alla fall ett resultat vi ser. Sedan ser vi också att det är ganska vanligt att man inte anmäler därför att partnern har bett ursäkt eller visat ånger. Men också att man upplever att det som hänt ändå inte skulle gå att bevisa.

CARL: Nej, just det. Utredningsaspekten. Man har blivit sin egen åklagare och bödel på något sätt redan i det här skedet.

ANNA: Ja.

CARL: Tack Anna.

ANNA: Tack.

CARL: Paulina, Erika och Lisa. Med utgångspunkt i det vi har pratat om här, ni har på olika sätt både framträdande och betydelsefulla roller i arbetet mot förekomsten av den här typen av brott och våld men också någon typ av ansvarstagande, kanske framförallt Paulina i din egenskap av minister. Är det någonting särskilt som du har fastnat för utifrån den här rapportens resultat som du skulle vilja lyfta fram och problematisera? I relation till ditt uppdrag, och kanske inte minst i ljuset av att ni senast förra veckan släppte ett omfattande åtgärdsprogram "Fri och trygg utan våld och förtryck".

PAULINA: Först och främst vill jag tacka för den här presentationen och för den här rapporten. Jag tror att det är jätteviktigt att om vi ska komma åt den här problematiken så behöver vi ha den här typen av underlag. Jag tror att en av de saker som en hel del studsar på är faktiskt mäns utsatthet för våld. Det här är någonting som vi pratar ganska lite om, och vi har ett begrepp idag som är mäns våld mot kvinnor där vi även räknar in

kvinnors våld mot män och också våld i hbtqi-relationer. Jag kan tycka att det är problematiskt, för att jag tycker att det bidrar till ett osynliggörande av det våldet. Där har vi från regeringens sida tillsatt en utredning och tagit emot delbetänkande där vi har gett utredningen i uppdrag att omformulera det här delmålet. Vi vill att det ska vara tydligt att mäns våld mot kvinnor fortfarande är det större strukturella problemet och att det är ett symptom på maktobalansen mellan män och kvinnor, men att vi inte ska göra det på bekostnad av andra våldsutsatta grupper genom ett osynliggörande. Vi har också, vilket framgår av åtgärdsprogrammet, inrättat stödlinjer för män och hbtqi-personer. Vi har också gett uppdrag till Jämställdhetsmyndigheten att kartlägga just mäns våldsutsatthet i nära relationer och också hbtqi-personers utsatthet i nära relationer. Där tror jag att vi måste klara av att ha två tankar i huvudet samtidigt. Vi måste se att den här gruppen också finns. Men samtidigt inte göra någon ambitionsnedväxling eller försöka förminska problemet med just mäns våld mot kvinnor. Där tror jag vi verkligen behöver klara av att hantera båda de frågorna samtidigt.

CARL: Vill ni, Erika eller Lisa, kommentera någonting utifrån det Paulina säger? Vad får ni för övriga tankar kring Annas presentation? Tycker ni att det stämmer överens med den bilden ni har? Erika, vad säger du utifrån ett polisiärt perspektiv?

ERIKA: Polismyndigheten fick ett regeringsuppdrag år 2022 och det är fortfarande en av punkterna i det här åtgärdsprogrammet, det löper till år 2025. Det handlar om att stärka kompetensen hos polisanställda i bemötande med personer med psykisk ohälsa, kopplat till brott i nära relation. Här har vi också inkluderat våld, eftersom allt våld är inte brottsligt och polisen har ett väldigt stort våldsförebyggande uppdrag. Därför behöver vi också förstå vad våld handlar om. Vi kanske inte kan skriva en anmälan men vi ska förstå att det här är våld och föra över uppgifter vidare till de som ska jobba med det. Som till exempel socialtjänsten. Vi behöver också ha ett vidare perspektiv med att

bemöta och omhänderta personer i det våldsförebyggande arbetet som alla polisanställda har ansvar för. Utredning och lagföring där är vi redan, det är ett tydligt uppdrag. Men också i rättsprocessen, att vi har förmedlat kontakter, hjälp och stöd så att det blir en så bra process som möjligt för den som är våldsutsatt så att man orkar hela processen. Efter avslutad förundersökning ska vi lotsa vidare till rätt instans så att man faktiskt får hjälp, så att de inte kommer tillbaka till oss med ny våldsutsatthet eller ett nytt våldsutövande. Vi behöver ha alla de här delarna i det. Vi har gjort en behovsinventering och analys i det här arbetet med regeringsuppdraget. Där har vi pratat med våra anställda medarbetare, vi har pratat med andra myndigheter, vi har pratat med frivilligorganisationer om hur man ser på polisens förmåga och utifrån det har vi fått fram ett underlag om vad vi behöver jobba med, identifierade brister som vi nu också sätter in åtgärder mot.

CARL: Tycker du att den bilden speglar det som du ser i din egen organisation? Eller finns det en diskrepans mellan hur andra uppfattar polisens arbete jämfört med hur polisen som myndighetsbärare säger sig utföra uppdraget?

ERIKA: Nej, egentligen inte. Vi mötte 15 till 20 medarbetare i varje region och har plockat ut olika funktioner ur den kärnverksamhet som är den första instansen på det här området. De ger en väldigt samstämmig bild över att vi behöver mer kompetens och mer förståelse för fenomenet. Attityd och kultur behöver förändras och vi behöver veta vilka riskhöjande faktorer som finns inom våld i nära relation för att kunna agera mot det. Allt det här är inte brottsliga handlingar, men vi behöver förstå vad det är för att sedan kunna föra vidare eller sätta in rätt stöd och skydd.

CARL: Lisa, är det ett underlag utifrån våldspyramiden eller är det en slags kunskap utifrån våldets verkan som helhet? Hur ser ni på Jämställdhetsmyndigheten på frågan?

LISA: Jag tänker att det här är en jättebra studie och ett underlag som kommer att vara en pusselbit i arbetet för att motverka mäns våld mot kvinnor, våld i nära relationer, hedersvåld, våld och förtryck och prostitution och människohandel. Jag tycker att de här nya frågorna gällande det digitala våldet och det ekonomiska våldet är intressanta, att vi får siffror på det. Det är också någonting som Jämställdhetsmyndigheten har fått nya uppdrag om, att kartlägga de digitala dimensionerna och där ingår också psykiskt våld. Sedan ska vi också sammanställa och sprida information om ekonomiska aspekter av våld. Jag tänker att det verkligen är viktigt att vi kan hålla flera tankar i huvudet, även om det är så att utsattheten för våld är mer omfattande bland kvinnor så ser vi också siffror på att det är många män som har erfarenhet av psykiskt våld, och de har också rätt till stöd och skydd och hjälp. Det behöver vi bli duktigare på att omhänderta. Men jag tycker ändå att vi behöver ha fokus på den unga målgruppen, där det är väldigt stora könsskillnader. Om vi tittar på det dödliga våldet, exempelvis den studien som vi har gjort tillsammans med KI och Mittuniversitet, det är från 15 till 25 år. Där är 97% av det dödliga våldet i unga relationer flickor och unga kvinnor. Ser vi över tid så har det dödliga våldet gått ner, men inte när det gäller då det dödliga våldet mot flickor och unga kvinnor. Jag tycker att vi behöver ha fokus på det och ge skydd och stöd till den målgrupp som är främst utsatt.

CARL: Paulina, det våldspreventiva- och det våldsförebyggande arbetet är väldigt brett. Den omfattar en slags universell dimension, hela samhällskroppen ner, som Erika beskriver, en slags utredningsärende och så vidare och så kommer frågan kring varför så få anmäler. Hur håller man ihop hela den här kedjan och hur får man de här sakerna att hänga ihop rent lagstiftningsmässigt och utredningsmässigt? Ni har försökt med det här 132-punktsprogrammet. Hur skulle du beskriva situationen utifrån regeringens perspektiv att hålla ihop det?

PAULINA:

Ska vi komma åt det här så måste vi jobba väldigt brett. Vi måste jobba från flera olika håll samtidigt. Det viktigaste vi kan göra är att försöka arbeta så att det här våldet aldrig äger rum. Det är någonstans där vi ska lägga allra mest fokus och då måste vi identifiera vad är det för faktorer som kan ligga bakom att någon blir våldsutövare. Exempelvis så vet vi att det finns tydlig forskning som visar att om man har upplevt eller utsatts för våld i barndomen så finns det en ökad risk att man antingen blir våldutsatt eller förövare i vuxen ålder. Där tror jag vi behöver djupa mycket mer. Det är ett fokus vi har och att rikta in oss på de unga relationerna. Där behöver vi göra en stor insats och inte minst på de digitala dimensionerna. Sedan måste vi se att det finns hinder idag som gör att människor som lever i våldsamma relationer upplever att de inte har möjlighet att lämna relationen och därmed fastnar i våldet. Det kan vara att man inte upplever att man har ekonomiska förutsättningar, man kanske inte kan få tag på en ny bostad. Man kanske upplever att man utsätter sitt barn för större fara om man lämnar relationen än om man stannar kvar. Då tar man hellre den kostnaden av att utsätta sig själv för våld än att lämna relationen, för att man inte vill utsätta sitt barn. Sedan har vi de repressiva åtgärderna, rättsväsendets åtgärder. Det är otroligt stötande att den absoluta majoriteten av den här brottsligheten är helt straffri. Vi behöver verkligen komma åt detta. Vi behöver se till att vi vässar våra utredningar och att vi får adekvata straff för de här brotten som är otroligt allvarliga och som begränsar människors liv. Sedan måste vi också jobba med förövarna. Vi kan inte bara tycka att "här har vi en förövare, det är ett monster, punkt. Nu måste vi skydda kvinnor från det här monstret". Vi måste se på vilket sätt vi kan jobba med det här. Det kan såklart vara lättare eller svårare beroende på vad som ligger bakom. Jag har tidigare jobbat som åklagare med just de här ärendena. Där har jag exempelvis mött många förövare som har en ganska omfattande psykisk ohälsa och som har varit väldigt mycket i kontakt med psykiatrin. Där tror jag att vi behöver se hur psykiatrin kan jobba med våldsbeteendet på tydligare sätt, så att man kan få en förövare att sluta vara en förövare. Beroendeproblematik

lika så, att man kan se att någon som slår när personen är full. Hur jobbar vi med frågorna där? Jag tror att vi verkligen behöver jobba från flera olika håll och också se att, varken bland förövarna eller bland de utsatta, så är det homogena grupper utan utsattheten ser olika ut, förövarens motiv eller agerande ser olika ut och då fungerar det inte med one size fits all utan vi måste hitta specifika åtgärder för olika grupper.

CARL: Lisa, det är mycket begrepp där man pratar med flera perspektiv, både de våldsutsatta och de våldsutövande. Vi pratar om en samhällsdimension, ned till den enskilda och sen har vi hela det återfallsförebyggande som man kan prata om i en brottsförebyggande kontext. Det är svårt i sig många gånger, oavsett vilken brottslättning man ska repatriera in tillbaka till samhället. Hur ska vi få det här att hänga ihop, Lisa? Hur ska vi få de här sakerna att fungera så tätt tillsammans utifrån det som Paulina ändå uttrycker?

LISA: Utifrån Jämställdhetsmyndighetens perspektiv så ser vi bland annat att det våldsförebyggande arbetet behöver prioriteras i stor utsträckning och rättssäkerheten måste stärkas. I vår uppföljning utifrån delmål sex så ser vi att arbetet utifrån den nationella strategin med att förebygga och bekämpa mäns våld mot kvinnor, det fortsätter att utvecklas och fler aktörer gör mycket saker och bidrar till ett effektivt arbete. Många av Sveriges kommuner har byggt ihop en grundläggande struktur för arbetet men man behöver växla upp det. Sedan finns det såklart allvarliga brister när det gäller just stödet och skyddet till våldsutsatta. Där behöver vi göra mer. En sak som var jätteviktig var att man kompletterade socialtjänstlagstiftningen och att man började jobba än mer med fokus på stöd och skydd, och det våldsförebyggande arbetet där våldsutövare skulle förändra sitt beteende. Men en sak som vi har sett som en brist är att det riktades väldigt tydligt mot att det är i en närstående relation, och det ger inte kommunerna en skyldighet att arbeta med återfallsförebyggande på samma sätt, men också med personer som utnyttjar andra i exempelvis prostitution. Det är

problematiskt när den nationella strategin prioriterar området prostitution och människohandel, det inskrivet där, men det är inte prioriterat för kommunerna. Det blir ett glapp här. Men jag tror att det är avgörande att arbetet på regional och kommunal nivå behöver stärkas, dels för att det ska bli likvärdigt över landet. Vi ser väldigt stor skillnad mellan regioner och storstäderna, i norra Sverige där jag kommer ifrån, finns det inte specialiserade verksamheter. Kommunerna har väldigt stora utmaningar med de här områdena. Så, man måste jobba både med skydd och stöd men också prioritera det våldsförebyggande arbetet i högre utsträckning

CARL: Det är troligt att det också är något som gäller för polisen, eller hur Erika? Att få arbetet att hänga ihop i hela Sverige, oavsett ett lokalpolisområde med korta geografiska avstånd, eller så har vi en annan verklighet på många håll. Jag antar att det är något ni också känner igen.

ERIKA: Jo, men det är det absolut. Det är så att vi behöver ha likvärdighet i hur vi arbetar, men det måste också finnas vissa lokala skillnader för vi har olika förutsättningar. Men grunden måste vara tillräckligt bra på alla plan. Vi vet att den här typen av brott syns på olika sätt i olika grupper, oavsett om jag jobbar i en brott-i-nära grupp och utreder det här eller i mängdbrottsgrupp eller bedrägerigrupp eller vad det är så kan de här brotten dyka upp. Har man inte då tillräcklig kunskap om vad våld handlar om så kommer vi inte upptäcka det. En av åtgärderna som vi har vidtagit är att i vårt nya brottsutredarprogram som lanseras i februari, går alla nya utredare en utbildning. Man går den på jobbet i form av filmer och man har mentorer och så. Där finns det nu för samtliga om särskilt utsatta brottsoffer, vad våld handlar om, riskhöjande faktorer för allvarligt dödligt våld, sekundär traumatisering, trauma, massa olika delar så samtliga får den kunskapen. Samma sak är på våra lärosäten med polisstudenterna. De har ju också det blocket, samtliga. Det är en mer långtgående process, men vi jobbar för att höja kompetensen rejält hos alla.

CARL: Tiden rusar. Paulinas tid är knapp. Om några minuter måste du springa vidare till nästa, men innan du gör det så skulle jag ändå vilja ställa en fråga. Nu har vi pratat ganska mycket om vår vilja, ambition och behov utifrån flera olika aspekter. Om vi ska försöka konkretisera det utifrån regeringens perspektiv, vad vill du skicka med åhörarna här idag och också kanske i panelsamtalet?

PAULINA: Jag vill gärna lägga till ett perspektiv för den här rapporten visar på de som faktiskt har utsatts för brott. Det vi också har utöver den här rapporten är det som varje år är den nationella trygghetsundersökningen. Där ser vi också andra konsekvenser av den här typen av brott, nämligen att väldigt många, i huvudsak kvinnor, begränsar sina liv väldigt mycket av rädsla, framförallt för att utsättas för sexualbrott. Det är också någonting som vi måste ta på väldigt stort allvar och vi behöver få med det perspektivet mycket tydligare. Jag kan tycka att det är jättestor problematiskt att vi har serievåldtäktsmän där Kriminalvården är tydlig med att här är en person som har begått otroligt många sexualbrott, är dömd för det, har enligt en praxis fått ett kort fängelsestraff och som har stor återfallsrisk. Personen bosätter sig i en stad och det får som konsekvens att kvinnor i den staden inte vågar gå ut. Det här har vi sett flera fall av, och jag ska inte nämna några för det är alltid så känsligt när man är minister att nämna enstaka fall, men ni sitter säkert många här i rummet och tänker på exempel på detta. Det är ett jättestort problem och det är framförallt ett jämställdhetsproblem därför att det är kvinnor som inte vågar röra sig fritt i samhället av rädsla för att utsättas för den här typen av brott. Då måste vi anpassa åtgärderna. Vi ska alltid försöka förebygga återfall hos enskilda individer men vi måste också vara krassa och se att ibland är det inte möjligt, då måste intresset av att skydda samhället väga betydligt tyngre än vad det är idag. Då måste vi ha straffrättsliga åtgärder som också hanterar den typen av situation. Vi kan inte sitta på händerna och se när kvinnor inte vågar gå ut när vi vet att nya barn

kommer att våldtas när vi har släppt ut en barnvåldtäktsman. Vi kan inte fortsätta på det sättet.

CARL: Det får bli ditt medskick till både åhörarna och till oss. Tack så jättemycket Paulina. Men seminariet är inte slut på några vägar, var så lugna. När vi inom ramen för det generella brottsförebyggande arbetet studerar konsekvenser eller tittar på lokala lägesbilder som nu polis och kommunen är skyldiga att göra enligt en ny lag från 2023. Då ser vi, när vi tittar på vilka typer av brott som får störst återverkningar i lokalsamhället bland människor, bekräftar mycket av det Paulina också lyfter. Även enstaka fall av till exempel våld i offentlig miljö kopplad till våldtäkt exempelvis eller liknande får stora begränsningar för människor. Även om man då pratar om att den faktiska risken för att bli utsatt är väldigt låg, så får det stora följd effekter.

Jingel

CARL: Jag vet inte om tiden rinner ifrån oss, trots att det här är både så spännande och intressant. Men med det sagt så har vi den ram vi har att förhålla oss till. Tiden har gått. Jag tackar er, publiken, jättemycket för ert deltagande under det här seminariet. Jag tackar paneldeltagarna så jättemycket för er input. Och jag vill också skicka med er nu när ni går att ni naturligtvis gärna får titta i Brås rapport. Den finns på vår hemsida. Kanske finns lite exemplar längst ner, om inte annat så finns det tillgängligt på brå.se.

ANNA: Den finns på webben för att ladda ner. Vi har inga tryckta rapporter längre, så man laddar ner den.

CARL: Men det är två knapptryck bort på nätet så det är enkelt för er. Man kan också läsa som pdf. Och polisen har en del stödmaterial som vi inte ska glömma att nämna, som ni också kan ta med er ut. Det ligger på bordet längst ner i lokalen. Tack så jättemycket alla ni för att ni kom och ha en fortsatt trevlig dag.

MONICA: Du har lyssnat på ett avsnitt av Snacka om brott, en podd från Brottsförebyggande rådet. Det här avsnittet spelades in under ett seminarium i Almedalen 2024. I panelen medverkade Anna Frenzel, utredare, Brå, Paulina Brandberg, jämställdhetsminister, (L), Erika Gyllenswärd, polisinspektör, NOA, Polismyndigheten samt Lisa Lindström, utredare, Jämställdhetsmyndigheten. Moderator var Carl Gynne, utredare vid Brå. Sprid gärna podden till andra du tror kan vara intresserade. Tack för att du har lyssnat!